

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(94) 422 endelig udg.
Bruxelles, den 12.10.1994

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RADET

Anmodning fra den nederlandske regering om tilladelse til at indføre en foranstaltning, der fraviger bestemmelserne i det sjette momsdirektiv (77/388/EOF) i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1 og 2, med hensyn til afgiftsopkrævning inden for konfektionsbranchen.

Anmodning fra den nederlandske regering om tilladelse til at indføre en foranstaltning, der fraviger bestemmelserne i det sjette momsdirektiv (77/388/EØF) i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1 og 2, med hensyn til afgiftsopkrævning inden for konfektionsbranchen.

(Meddelelse fra Kommissionen til Rådet)

I. Indledning

- a. I henhold til Rådets direktiv (77/388/EØF)¹ skal medlemsstaterne anvende det fælles merværdiafgiftssystem. Det hedder i direktivets artikel 27, stk. 1, at Rådet kan give en medlemsstat tilladelse til at indføre særlige foranstaltninger, der fraviger bestemmelserne i direktivet, for at forenkle afgiftsopkrævningen eller for at undgå visse former for svig eller unddragelse.
- b. Nederlandenes Faste Repræsentation meddelte ved skrivelse registreret i Kommissionen generalsekretariat den 19. juli 1994 Kommissionen, at man havde til hensigt at indføre en foranstaltning til bekæmpelse af visse former for svig i konfektionsbranchen.
- c. I overensstemmelse med direktivets artikel 27, stk. 3, blev de øvrige medlemsstater ved skrivelse af 16. august 1994 fra Kommissionens generalsekretariat underrettet om den af den nederlandske regering planlagte foranstaltning. I medfør af artikel 27, stk. 4, kan Kommissionen og de øvrige medlemsstater anmode om, at sagen forelægges Rådet.

II. Beskrivelse af den omhandlede foranstaltning

Den nederlandske regering indgav i marts 1982 i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1-4, i det sjette momsdirektiv (77/388/EØF) en anmodning om fravigelse af artikel 21, stk. 1, litra a), i det nævnte direktiv, således at der indføres en ordning, hvorefter forpligtelsen til at erlægge den af underentreprenøren skyldige merværdiafgift overføres til hovedentreprenøren i bygge-, stålkonstruktions- og skibsbygningssektorerne.

Da hverken Kommissionen eller én af medlemsstaterne inden for den frist, der er fastsat i direktivets artikel 27, stk. 4, havde anmodet om, at sagen blev forelagt Rådet, anses Rådet for at have indrømmet fravigelsen den 20. juni 1982².

Rådet indrømmede ved beslutning af 23. november 1992³ en lignende fravigelse for konfektionsbranchen. I henhold til denne beslutning bemyndiges Nederlandene

¹ EFT nr. L 145 af 13.6.1977, s. 1, senest ændret ved direktiv 94/5/EF (EFT nr. L 60 af 3.3.1994, s. 16).

² EFT nr. C 197 af 31.7.82, s. 1.

³ EFT nr. L 351 af 2.12.92, s. 33.

til i lovgivningen at indføre en overførselsordning for afgiftsopkrævningen, således at forpligtelsen til at betale merværdiafgiften frem over pålægges konfektionsvirksomheden (hovedentreprenøren) og ikke underentreprenøren.

Den foranstaltning, som Nederlandene nu påtænker at indføre, udvider anvendelsesområdet for overførselsordningen vedrørende afgiftsbetaling, således at den merværdiafgift, som hovedentreprenøren i princippet skulle betale i medfør af artikel 21, stk. 1, litra a), i det sjette momsdirektiv, opkræves hos bygherren.

III. Udtalelse fra Kommissionen

I medfør af det sjette momsdirektivs artikel 21 er princippet, at den afgiftspligtige person, som foretager en afgiftspligtig transaktion, selv er betalingspligtig.

I det sjette direktiv er der kun fravigelser fra princippet om, at den afgiftspligtige person, der foretager den afgiftspligtige transaktion, selv er betalingspligtig, hvis den afgiftspligtige person er etableret i udlandet.

Generelt mener Kommissionen, at udpegning af aftageren af den afgiftspligtige transaktion som afgiftspligtig bør begrænses til særlige tilfælde, da selve momsprincipperne derved fraviges (momsbetaling i flere led, fakturering af moms hos den afgiftspligtige, der foretager transaktionen, og fradrag hos aftageren af den afgiftspligtige transaktion).

Efter Rådets godkendelse har Nederlandene indført visse fravigelser fra dette princip i lovgivningen. Den nederlandske regering mente, at udpegning af aftageren af den afgiftspligtige transaktion som afgiftspligtig var nødvendig for at bekæmpe svig inden for bygge-, stålkonstruktions-, skibsbygningssektorerne og konfektionsbranchen.

Denne form for svig består i, at den erhvervsdrivende, der præsterer den pågældende ydelse, nemlig underentreprenøren, fakturerer merværdiafgiften til hovedentreprenøren uden at indbetale afgiften til statskassen, samtidig med at hovedentreprenøren fratrækker den fakturerede merværdiafgift. Ofte er det umuligt for myndighederne at inddrive afgiften, idet underentreprenøren på det tidspunkt, hvor myndighederne konstaterer, hvad der er sket, allerede har indstillet sin virksomhed, og myndighederne har meget svært ved at gøre erstatningskrav gældende.

I den anmodning, som den nederlandske regering indgav i 1992 for konfektionsbranchen, blev det præciseret, at denne form for svig er konstateret i forholdet mellem systuer (underleverandører) og konfektionsvirksomheder (hovedentreprenører). Myndighedernes mulighed for at inddrive de skyldige beløb er meget små, idet systuerne ofte er mindre virksomheder, som kun lige disponerer over egne produktionsmidler, og som har til huse i lejede erhvervsejendomme eller i beboelsesejendomme. Endvidere skifter disse virksomheder hyppigt ejer.

Det er for effektivt at bekæmpe denne form for svig, at Rådet har indrømmet de nævnte fravigelser. Den nederlandske regering anmoder nu om en udvidelse af den indrømmede fravigelse, der gør det muligt at udpege bygherren (aftageren af transaktionen) som betalingspligtig over for statskassen i stedet for hovedentreprenøren (den afgiftspligtige, der foretager transaktionen). Denne bestemmelse indgår i en ny lovgivning, som den nederlandske regering efter anmodning fra det nederlandske parlament har besluttet at gennemføre for at fortsætte bekæmpelsen af svig vedrørende skatter og afgifter og bidrag til sociale sikringsordninger inden for tekstilbranchen.

Imidlertid må Kommissionen konstatere, at den nederlandske regering ikke længere omtaler ovennævnte svig (dels fakturering af merværdiafgiften uden betaling til statskassen og dels fradrag af denne merværdiafgift) i forholdet mellem hovedentreprenøren og bygherren. Faktisk ses vanskelighederne i forbindelse med inddrivelse af ikke-indbetalt merværdiafgift, der er typisk for denne form for svig, ikke hos hovedentreprenørerne.

Det ser ud til, at den foreslåede lovgivning snarere indgår i en pakke af foranstaltninger til bekæmpelse af svig på andre områder.

Det er korrekt, at den i artikel 27 i det sjette momsdirektiv beskrevne procedure gør det muligt for medlemsstaterne at indføre særlige foranstaltninger, der fraviger bestemmelserne i direktivet, enten for at forenkle afgiftsopkrævningen eller for at undgå visse former for svig eller unddragelse.

Men den form for svig eller unddragelse, som i henhold til det sjette direktivs artikel 27 kan give anledning til fravigelser, skal på grund af direktivets anvendelsesområde vedrøre selve opkrævningen af merværdiafgiften.

De foranstaltninger, som den nederlandske regering påtænker at indføre, kan således ikke retfærdiggøres inden for rammerne af det fælles merværdiafgiftssystem, da de har til formål at bekæmpe svig i forbindelse med andre afgifter end merværdiafgiften.

Kommissionen mener derfor ikke, at en fravigelse fra artikel 21 med udgangspunkt i artikel 27 er begrundet, da det egentlige formål (bekæmpelse af svig i forbindelse med andre afgifter end merværdiafgiften og bidrag til sociale sikringsordninger) hverken er at forenkle afgiftsopkrævningen eller at bekæmpe svig og unddragelse i forbindelse med betaling af merværdiafgift.

IV. Konklusion

Da den påtænkte foranstaltning giver anledning til ovennævnte indsigelser, anmoder Kommissionen derfor om, at sagen forelægges Rådet i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 27, stk. 4.

ISSN 0254-1459

KOM(94) 422 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

08 09

Katalognummer : CB-CO-94-447-DA-C

ISBN 92-77-80935-3

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg